

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

LISTOPAD 2002 *** ROČNÍK III.*** ČÍSLO 11

Citát inspirující:

Literatura je zbytečně komplikovanej a často nesrozumitelnej návod k něčemu, co stejně nikdy pořádně nefunguje - totiž k životu.

Michal Viewegh, rozhovor pro HOST 5/2002

SONET O NÁVRATU DO TRNÍ

Josef JINDRA

Ptáci se neptají kudy vede cesta
a něčtou rozcestníky
Pečlivě načechrají peří
před letem do Afriky

Jen nevzdávat se cestou
jen nepodlehnout moři
a spát s plovoucí vestou
a myslet na návrat

Vrací se tam kde mají známé zrní
a ač tu přespávají v trní
zas rok co rok přiletí znova

Já také nejvíc věřím
šípkovému keři
za humny mého domova

PUBLIKUJI... TEDY JSEM!

Přiznám se, že jsem asi na Šrámkově Sobotce a vlastně i na Literárním Varnsdorfu tak trochu vytočil porotce. Ne snad proto, že bych je šokoval svojí tvorbou, ale spíše otázkou, která se vracela z mých úst jako bumerang, ačkoliv páni porotci odváděli pozornost, mlžili a nic konkrétního neřekli. **CO DÁL? KAM SE MÁ AUTOR, KTERÝ DOSÁHL URČITÝCH ÚSPĚCHŮ NA SOUTĚŽÍCH OBRÁTIT?**

Chápu, že většina mladších autorů nemá tolik zkušeností se soutěžení, takže když jsem já po každé nesmělém plamínku naděje z úst porotců okamžitě uhasil vše do poslední jiskérky, porotci si mě neprohlíželi s nadšením a možná, že si říkali, co tam vůbec dělám. Jsem skutečně výjimka, neboť většinu možností jsem sám na vlastní kůži vyzkoušel a i když bych se na to mohl vykašlat, připadá mně nefér, nechat mladší autory dělat stejné chyby, projít stejným zbytečným martýriem očekávání a planých slibů z úst nejrůznějších redakcí a institucí.

Vázení autoři, situace s možnostmi uveřejňování literárních příspěvků není dobrá, řečeno šalamounsky. Ve Varnsdorfu mně dokonce řekli, že si mladí autoři nemají na co stěžovat, že před rokem 1989 tady nebyla vůbec žádná možnost vydat si něco sám, že poezie vždycky vycházela vlastním nákladem (viz Máchův Máj), takže "co furt fňukáme!"

Je to pravda, situace se změnila, nemusíme škemrat v nakladatelstvích, aby nám něco vydali (viz Draga Zlatníková a několik pětiletých čekání na sbírku), stačí přinést několik řádově desítek tisíc korun a můžete mít sbírku jakou chcete. Kdo je méně majetný, může si vydat sbírku vlastními silami (méně honosnou, ale kopírky a tiskárny PC jsou většinou dostupné) a rozšiřovat ji mezi své známé a přátele. Prodělek je taky zisk a navíc básníci a autoři nejsou většinou dobří obchodníci a ekonomové. Takže krosny na záda a alou na venkov, oblažit naše venkovany toužící po poezii, douškem dobrého verše. Jistě vám ruce utrhají.

Nezlobte se, trochu paroduji, ale když už něco vydáte, v knihkupectví vám ruce neutrhají, takže si je nebudete muset (s Petrem Veselým v roce 2032) nechat naskenovat. Budou se na vás koukat jako na blázna, neboť v českých luzích a hájích se nějak urodilo autorů a ty potvory čtenářský nebudou číst a nebudou. Knihkupci chtějí jen Viewegha a Pawlowskou, to se tak ještě z domácí proveniencie prodá, ale nějaký Franc (snad pár pacientů, aby to příště na kresle nebolelo). Dejte s tím pokoj!

Takže je na každém z nás autorů, jestli se spokojí s tím, že bude psát pro sebe, okruh svých přátel nebo se bude pokoušet vystrkovat růžky a snažit se proniknout na náš literární trh! Ti, kteří nechtějí proniknout, jsou za vodou! Ti, kteří chtějí, musejí chtít především sami. Snažit se nakladatelství bombardovat,

otravovat a předkládat stále další a další práce. Ono se to třeba jednou ujme! Ono je to jako v těch pohádkách: Než se člověk propracuje do naučného encyklopedického slovníku, musí přebrodit devatero nakladatelství, přemoci deset mnohohlavých vydavatelských redaktorů a nakonec mít trochu "z pekla štěstí", aby se dožil polibku krásně vázané knížky, která se na pultech knihkupectví neohřeje. Víte jaká by to byla nuda, kdyby ráno autor sedl k počítači a večer vyšla knížka!

Takže pamatujte, že kdo nepublikuje, jako kdyby nebyl!

Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Život mezi životy

(Dr. Joel L. Whitton PhD a Jeo Fisher)

Vždy mě zajímal a nejspíš také asi bude i dále zajímat hlubší pohled na svět, na život, na lidi, které potkávám, na vše, co se kolem mě i ve mně děje. Hraní si s myšlenkami, že není vše jen takové jak to vidím, že jedinou jistotou v životě je smrt a ta není jen pouhým opakem narození, může to být i totéž, atd.

Ne náhodou jsem objevila v knihovně knížku Život mezi životy, která se přibližuje smyslu celého koloběhu života. Jde o populární zpracování experimentů torontského psychiatra s tzv. hypnotickou regresí (odkrývání vzpomínek na minulé životy), které se běžně používá v USA a Kanadě k terapeutickým účelům. V této knížce už dávno nejde jen o nepodložené dohady, ale jsou zde poutavě napsána dlouhá léta výzkumu a praxe v oblasti hypnózy, lidské psychiky a s tím hluboce souvisejícím smyslem našeho bytí (úmyslně jsem nepoužila slovo života). Žádná kniha ni člověk nemůže odpovědět na všechny naše otázky, ani tato ne, spousta otázek otevírá, některých se jen tak mimochodem dotkne, ale také na mnohé podstatné odpoví. Člověk nemusí věřit všemu, o čem je zde psáno, stačí bude-li o tom přemýšlet. Zkuste se odpoutat od svých životních rádob jistot materiálního světa, seberte odvalu a podnikněte výpravu bez předsudků za hranice prostoru a času. Knížka otevírá bránu do dalších realit našeho světa (o kterých nemáme ani tušení, např. života mezi životy, aj.), o nichž se zde nechci rozepisovat, protože pár nicotných vět by jen poškodilo její obsah. Necht' si každý vychutná řádky sám. Po přečtení této výborně napsané knihy člověk i kdyby chtěl, nemůže smýšlet úplně stejně jako předtím. Nechci, aby mé představení této knížky připomínalo hlásání nějakého dogma nebo iluzí, ale i třeba Franz Kafka napsal: *Má žízeň a od pramene ho dělí jenom křoví. Je však rozpolcen: jedna část přehlíží celek, vidí místo, kde stojí, i nedaleký pramen; druhá si ničeho nevšimne, nanejvýš tuší, že ta první vidí všechno. Poněvadž si ale ničeho nevšimne, nemůže se napít.*

Monika Eberlová

PROCHOR LIDSTVU

Taky se vám stává, že na každé dění okolo vás začnete nahlížet jako na námět? Nestává? Tak počkejte až budete starší. Má to výhody a nevýhody. O náměty tedy není nouze, ale Vy to stejně nenapíšete, protože není čas, není schopnost to napsat dobře, nemáte dostatek vůle sednout a soustředit se. A už jsou tu páralovská muka obraznosti. Témata přibývají, větví se a vy trpíte, že nestíháte. Ví někdo co s tím? Jo, ještě to má jeden aspekt. najednou začnete nahlížet i na ty nepřijemné věci (nemocnice, pohřeb...) s určitou dávkou zajímavosti a třeba se vám ta nemocnice nezdá tak tragická. Hm. Už se těším, jak bude někdo moje úvahy rozpitvávat, by mi dokázal že jsem vůl. nemusí. Já to vím. Protože kdybych nebyl, tak bych s vámi nekamarádil.

-frustrovanéj prochor

PROCHOR MÁ PRAVDU ...

Prochor má celou pravdu; zajímavé je, že jen pouhý jediný den před jeho e-mailem jsem se nad stejným úkazem zamýšlel i já. Kolikrát za den sahám po telefonu (slouží mi též jako záznamník), abych si zaznamenal aktuální inspiraci, která vyplynula z nějaké okamžité situace. Poznávám si takřka každou kravinu, ne že by všechno bylo použitelné jako téma, ale slouží mi to pro uchování inspirace, různých momentek a atmosféry, a z toho fšeho pak čerpám pro různé příležitosti, ať už v krásné literatuře nebo jen pro články a glosy či cokoli. No, a jsme u toho. Průběžně jsem zjistil, že veškeré poznámky se mi následně hromadí v podobě papírků polepených kol stolu fšemi smněry, nad obrazfkou monitoru a po fšech čertech. Jenže asi nigdy nebudu mít šanci to množství materiálu zužitkovat, protože den má pořád jen 24 hodin, a já jeho převážnou část trávím v zaměstnání. Poznámky se hromadí, témata ztrácejí z aktuálnosti, a já stále nenacházím ani chvíli, kterou bych mohl obětovat soustředění se na tuto formu nicnedělání (psaní), aniž bych neměl pocit, že plno jiných odkládaných věcí jsem ještě neudělal. A tak jde čas... Takže co říct závěrem? Prochor není vůl. A jestli ju, tak není sám. A jak známo, ve dvou se to lépe bagr. Na poslední schůzce jsme vznesli otázku, co budeme dělat do konce roku, co příští rok. Nevím jak vy, ale já už program na příští rok mám: Budu spát. A to nejlépe dlouho, předlouho. Protože spánek je už dlouho mojí nejpostrádanější prioritou.

P. S. V. B. (Autto-Motto): Párek - nejlepší jízda v rohlíku. Dobrou noc, a frustraci zvlášť.

Děda

Upozornění redakce: Některá slovo v článku nejsou chyby, ale výrazy v „bagrštině“ často používané a spisovné (např. fšech,nigdy, obrazofka, atd.).

Zápis ze schůzky LIS

dne: 23. 10. 2002, místo: Městská knihovna Jičín

přítomni: Beranová, Eberlová, Franc, Jebavá, Jindra, Novotná, Procházka, Teslík, Veselý, Zeman, Žantovský omluveni: Benešová, Vydra, Zákoutská (Řecko)

1. Vokopiště

- probíhá 26., 27., 28., října 2002; expozice LIS, prodej almanachů; zajistí Jebavá;
- neděle 27. 10., 14. až 16. hodina – prezentace LIS v Městské knihovně JC, zajišťuje Žantovský a Eberlová

2. Knižní veletrh Slovensko

- Procházka přednesl možnost vystoupit na akci v Martině (SK); je třeba zjistit, zda to má význam, proto bude zaslána naše programová nabídka, další dle odezvy; ochotu zúčastnit se projeví Procházka, Teslík, možná Veselý

3. Václav Daňek

- Eberlová představila možnost uspořádat besedu s Václavem Daňkem (autor vizuálních sonetů)

4. Kontrola zápisu z minulých schůzek

- aktualizovaný adresář členů LIS – přesouvá se na příště; předloží Benešová
- časopis *Psí víno* – zájemci o odběr (5) se podepsali
- členské příspěvky – potvrzeno ve výši 100 Kč na kalendářní rok s platností od r. 2003; Novotná nesouhlasí s nominací na hospodárku, do funkce jmenována Jebavá

5. ČAJ, Řehečská slepice

- Franc předal každému první číslo nového časopisu pro literární tvorbu *ČAJ*; doporučuje propagovat *Řehečskou slepici* – propozice v Kobře 10/2002, v ČAJi, zanedlouho budou dostupné i na www.rehec.zde.cz (umístí Žantovský)

6. Broumovské dny poezie

- zúčastnili se Franc a Zeman; Franc předložil na ukázkou brožuru a sborníky prezentovaných autorů

7. Dopis R. Šťastné

- Žantovský přečetl dopis čerstvé maminky Renáty Šťastné adresovaný LISu

8. Plán na rok 2003

- schůzky 1x za měsíc, v případě potřeby vyšší frekvence (možno hospoda)
- kdo má nápad a kontakt na někoho, s kým by šlo uskutečnit besedu, necht' přednese návrh (zatím se uvažuje Kosatík, Píša, Medek, Malínský, Kopecká...)
- vydání almanachu LIS v roce 2003 se spíše nepředpokládá (mj. finanční důvody), je možno o tom ještě diskutovat
- promyslet, zda jsme schopni a chceme uskutečnit autorské(á) čtení, nejspíše v Jičíně či Nové Pace, případně v rámci JMP, ála Nymburk, Mělník, Martina Bittnerová... (ano/ne/kdy/kde?)

- pokud bude zájem 1-2 vydání Profilů (kdo nic nemá venku a bude se chtít spolupodílet); Pohádky U kašny II (ano/ne?); návrh Žena, nůše, píseň, kost a Město, moře, kuře, stavení – nebyl zájem
- Procházka představil autorům možnost vydání knihy v nakladatelství Studiopress Čáslav; Jindra zmínil (možná výhodnější) možnost ve vydavatelství OMIKRON – NV, s. r. o. (Turnov)
- konstatována možnost uskutečnění příštího zasedání stmelovací komise opět na Procházkovice zahradě (červen); Všeň - chybí vyjádření Vydra
- podporovat vydávání Prochorovin, Kobry, ČAJe
- spolupráce s ostatními literárními kluby (Mělník, Frýdek-Místek, Broumov, ...)
- podporovat Jivínského Štefana (dát o sobě vědět v rámci vyhlášení, prodej almanachu, ...)
- podporovat Řehečskou slepici (event. autorské čtení i v Úlibicích?)

9. Aktuálně

- 28. 11. 2002 v 18 hodin v Městské knihovně Jičín proběhne (veřejná) beseda s Veronikou Sedláčkovou

10. Hodnocení děl autorů

- posuzováno bylo Francovo *Jak na Nový rok* a *Čtyřicítka*; hodnoceno převážně pozitivně, zvláště *Jak na Nový rok*, následně se strhla jazykozpytná diskuze, Veselý se vyjádřil kriticky
- usnesení nad bodem: LIS vzal prezentaci Václava France na vědomí :-)*

11. Autorské mikročtení

- Veselý přečetl svoji erotickou povídku *Tatána*

12. Mediální prezentace LIS

- 23. 10. 2002 vyšel v Pojizerských listech článek *LIS nabízí ČAJ* (autor Vydra)

13. Kobra v novém formátu

- potvrdily se předpokládané problémy, některým adresátům chodí příloha s nekorektním zobrazením češtiny; pokusí se vyřešit Žantovský; náhradní řešení je Kobra dostupná na www.sweb.cz/intronea/kobra

14. Program příští schůzky

- dořešit organizační otázky
- hodnocení a diskuze nad sbírkou *Raději obětovat ráj* (Teslík)
- příští schůzka se uskuteční ve středu **20. 11. 2002** od 17 hodin v Městské knihovně Jičín

Konec schůzky byl ve 20 hodin.

Zapsal: Žantovský

LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Trapsavec

Soutěž je zaměřena na práce o přírodě a trampování, soutěží se ve třech kategoriích v próze a poezii (do 23 let, nad 23 let a OLDPSAVCI – ti, co již získali tři a více cen bez ohledu na věk). Každý účastník může zaslat maximálně tři povídky s rozsahem do čtyř stran A4 a maximálně tři básně (celkem 6 prací). Každou práci zašlete v devíti nepodepsaných kopiích. K pracem přidejte lístek se jménem a adresou, datem narození a ofrankovanou obálkou ze zpáteční adresou. Účastí dává autor právo pořadatelům uveřejnit práce ve sborníku nebo je použít pro propagaci. Uzávěrka je 30.dubna 2003.

Práce zasílejte na adresu: Sdružení AVALON (DRACULEA), Komořanská 87/13, Praha 4, 143 00. Václav

8. ročníku Literární ceny KK

Od roku 1995 vyhlášíme každoročně Literární cenu Knižního klubu, abychom podpořili domácí autory, jejichž pozice je často složitá. Autor vítězná práce získává 50 000,- Kč a jeho kniha vychází na podzim téhož roku, kdy byla vybrána odbornou porotou.

Podmínky účasti: dílo musí splňovat formu novely nebo románu, maximální rozsah 200 - 400 stran, dosud nepublikovaná práce napsaná v českém jazyce, která není smluvně vázána v jiném nakladatelství

Rukopisy (psané strojem nebo na počítači) zasílejte do 31.12.2002 na adresu : Knižní klub, Literární redakce, Jana Jašová, Nádražní 32, 150 00 Praha 5. Na jaře 2003 vyhlásí odborná porota výsledky. Rukopisy jsou posuzovány anonymně. Vítězná práce vyjde v Knižním klubu na podzim 2003.

Upozornění : **Zaslané rukopisy nevracíme. Vítězné práce minulých ročníků:** 1996 - Rudolf Čechura: Šperhák, 1997 - 1. místo neuděleno, 2. místo získaly dva tituly: David J. Novotný: Můj nejlepší kámoš a Oldřich Šuleř: Sláva a pád Valašského pánbička, 1998 - Věra Chase: Vášeň pro broskve, 1999 - Taňa Nálepková: Scénář provinčního příběhu, 2000 - Jan Poláček: Spánek rozumu plodí nestvůry, 2001 - Hana Androniková: Zvuk slunečních hodin, 2002 - Ladislav Pecháček: Osvobozené kino Mír Václav

Další soutěže:

Autoři velmi prahnoucí po soutěžích mohou ukojit svoji potřebu na internetových stránkách, kde se objevuje řada soutěží. Jako jedny z nejlepších se mně jeví stránky Marty Bittnerové z Neratovic, se kterou jsem měl tu možnost hovořit na Mělnickém Pagasu. Tímto se jí omlouvám, že jsem čerpal z jejich stránek některé soutěže bez uvedení zdroje. A zároveň děkuji za velmi dobře informované a pravidelně doplňované stránky. Mohu jen doporučit. A ještě adresa: www.sweb.cz/martina.bittnerova/souteze.htm.

Václav

MINIFEJETON KE KÁVĚ: JE MI SMUTNO ...

Když si v roce 1982 zavolali tehdejší mocipáni Vlastimila Třešňáka, jednoho z nejvýznamnějších představitelů českého undergroundu, nedali mu za jeho politické názory na vybranou. Vlastně, dali - buď "půjde sedět", nebo opustí nuceně naší republiku. Po určitém váhání zvolil druhou možnost. Přijalo ho švédské království a jak říká, zachovali se k němu velice korektně. Během emigrace žil ještě v Německu, Kanadě a USA.

Třešňák, karlínský rodák, přivítal možnost návratu do vlasti po roce 1989, i když přijížděl s určitými obavami. Ty se v "porevolučním čase" naplnily. Vynikající písničkář, spisovatel, malíř samouk, autor tisíců nevšedních fotografií, hledal v naší křehké demokracii oporu a podal trestní oznámení na konkrétní osobu - svého estébáka-, který uměl nejen vyslyšet, ale i fyzicky ubližovat. Žádal potrestání ne kvůli své osobě, ale proto, aby bylo učiněno zadost zlu. Neboť vedle desítek psychicky vysilujících rozhovorů patřilo do jeho rejstříku strkání špendlíků pod nehty či pálení konečků prstů, což není v civilizovaném světě obvyklé...

A tak byl v současnosti opět dobře žijící si pan Kafka nejprve odsouzen, pak potrestán k padesátitisícové pokutě, která mu byla po odvolání vrácena. V pořadu "Krásný ztráty" M. Prokopa vyprávěl mimo jiné tuto epizodu ze svého života jindy silný Vlasta Třešňák, dvanáct let "po revoluci", značně zlomen a zatrpklý. "Mám zase sbalené kufry a vyhraje to asi zase švédské království..." Není sám, kdo opět odchází. S podobnými pocity se loučil v roce 1994 (ne s republikou, ale s životem) padesátiletý Karel Kryl. Lze jen doufat, že se opět do písmene nenaplní to, co Kryl říkal o svých textech: "Jsou to jen škleby nad tím, co vidím v téhle zemi."

Pavel Vydra

ČETLI JSTE NĚCO OD IMRE KERTÉSZE ?

aneb

ŘEKNU VÁM, CO SI PŘEČTU ...

Tak co literáti, četli jste něco od Imre Kertésze, nositele Nobelovy ceny za literaturu pro letošní rok? Musím se přiznat, že jsem od něj také nic nečetl, ale slibuji, že pokud budu mít příležitost, tak se začtu třeba do jeho prvotiny Člověk bez osudu (napsáno 1975, chystá se české vydání) nebo do románu Kaddiš za nenarozené dítě (1990, vyšel česky v loňském roce.)

Maďarský nositel Nobelovy ceny má podobný osud jako třeba Arnošt Lustig, v roce 1944 byl jako židovský mladík poslán do Osvětimi při deportaci maďarských Židů. Zajímavé je, že knižně debutoval až v roce 19775 již vzpomínanou prvotinou. Již podle názvů románů (vydal ještě v roce 1988 Fiasko) lze říci, že jej životní prožitek zasáhl citlivě a poznamenal jeho celou literární tvorbu.

Václav

MĚLNICKÉ DOPOLEDNE S PEGASEM

V sobotu 26.října se konalo v Masarykově domě v Mělníku slavnostní vyhlášení výsledků 8.ročníku soutěže Mělnický Pegas. Tato soutěž si již získala slušnou řádku příznivců, a tak jsem mohl ještě před zahájením potkávat staré známé tváře, ale i zcela novou mladou generaci básníků.

Vlastní program uváděl člen mělnického spolku pan Kubias z Neratovic a první část tvořil přednes tvorby místních autorů v podání pětice recitátorů. Následovalo představování literárních klubů, které spolupracují s Pegasem. Bohužel se ne všichni pozvaní dostavili, a tak jsem měl tu možnost otevřít tuto část programu s naším LISEM. V krátkosti jsem řekl základní nacionále, činnost na poli vydavatelském (plus internetovou adresu) a na pomoc jsem si přinesl poslední náš almanach Striptýz duše. Přečetl jsem ukázkou z Františka a musím se sám pochválit, ale měl jsem úspěch, což se odrazilo na prodejnosti almanachu. Dále představila Radana Šatánková Literární klub Petra Bezruče ve Frýdku-Místku. Předseda poroty, Jaroslav Schnerch z Prahy potom v krátkosti zhodnotil příspěvky v letošním ročníku (mimořádně se zúčastnilo 143 básníků). V závěru řekl, že sice není Halina Pawłowska, ale dovolil si malý bonmot na povzbuzení autorů, kteří tentokrát neuspěli: "Jestli múza psát tě nutí, vystav nitro této chuti!"

Následovala přestávka, kterou vyplnily tradiční koblihy od sponzora, mělnického pekaře. Většina přítomných využila přestávku i k prohlídce vystavených tiskovin, brožurek a sbírek poezie. I LIS měl svoje místečko a podařilo se prodat šest kusů Striptýzu duše a některé moje další vydavatelské počiny (Jak na Nový rok, Olympiáda v ZOO). Byl zájem i o propozice Řehečské slepice.

Druhá část patřila čtení ukázek nejlepších prací a konečně vyhlášení výsledků všech čtyř kategorií. A jsem rád, že ani tentokrát se LIS neztratil. Pokud se mně podařilo zjistit, tak kromě mé maličkosti do soutěže přispěli i další členové LISU (Jindra a Baborák), ale cenu získal všešský bard Pavel Vydra. Zazněla zde i ukáзка jeho tvorby, za kterou si z Mělníka odvezl 2. cenu v kategorii C (básníci, kteří dosud nevydali sbírku v oficiálním nakladatelství). Mezi oceněnými byla i známa jména , např. sestry Rysovy ze Sedlic, Martina Bittnerová - Kočí z Neratovic, Věra Kopecká z Broumova, atd. Hlavní cenu získal Oldřich Damborský z Bořetic (podotýkám, že 1.cenu získal v kategorii Život kolem nás i na Řehečské slepici 2002).

V závěru moderátor pořadu poděkoval hlavním organizátorkám (matka a dcera Líbalové), stejně tak ostatním členům Pegasu a pozval na příští ročník soutěže (propozice uvedu v některém z dalších čísel, uzávěrka 31.května 2003). Takže básníci číňte se, ať jsme zase příště "na bedně" a hlavně je o nás vědět. Neboť

o spolek LIS je zájem, přišla za mnou o přestávce autorka z Dobřan a prosila o pomoc, neboť v jejím okolí moc možností nemá. Přiznávala, že je spíše prozaička než básnířka (slíbil jsem jí kontakt na KOBRU a další soutěže a že si její práce ve spolku přečteme a napíšeme ji náš názor). Setkal jsem se osobně i s dalšími autory, třeba již vzpomínanou Martinou Bittnerovou (zajímavé webové stránky). Prostě neformální diskuse pokračovala ještě dlouho po oficiálním skončení a kdyby nám pořadatelé nerozebrali stolky doslova pod rukama, kdo ví, jestli bychom tam neseděli podnes. Václav

Tradiční prodejní nabídka sbírek a poezie na Mělnickém Pegasu (i s naší účastí – vpravo).

VÍTE, ŽE ...

- v Pojizerských listech vyšel 23.října článek Pavla Vydry LIS nabízí Čaj,
- v Nových Novinách vyšel 1.listopadu článek Václava Franc Dny poezie v Broumově a LIS,
- Monika Eberlová a Bohumír Procházka se zúčastnili v Havlíčkově Brodě knižního festivalu, kde navázali kontakty se zajímavými literáty ,
- Nad'a Baliharová v pořadu Návštěva (České rozhlas Hradec Králové) v úterý 5.listopadu 2002 byla hostem Vlad'ky Matějkové a vyprávěla o své nové profesi, „dule“ – vlastně asistentce při porodech, o bříšních tancích a pomoci rodičkám ve chvílích zrodu nového života,
- Pavel Zeman se zúčastnil v říjnu setkání autorů v Dobřejovicích u Prahy, jedná se o autory napojené na tamní nakladatelství Alfa – Omega, kterým zde již vyšla sbírka nebo mají knížku zařazenou do edičního plánu,
- v komunálních volbách, se podařilo úspěšně kandidovat z LISu pouze Pavlovi Vydrovi ve Všeni, ostatní, pokud vím, vyšli naprázdno.

Václav

MY DVA

Známe se už dlouho. Déle, než znám každého z vás. Za tu dobu vyvinul se mezi námi setrvalý stav vzájemného respektování. To naznamená, že nedochází k poruchám, jako v každém vztahu. Vždycky se k sobě však vracíme, byť někdy po určité pauze. Potřebujeme se. Bez chvil, které si vzájemně přinášíme, nemůžeme být.

Příčinou poslední roztržky byla tvrdohlavost, někdo však soudí, že žárlivost. Příčinou byla „ta druhá“. Sekačka. Najela si na železo. Protože jsem nedávno zle vyčínil ženě za najetí na železo, bylo třeba opravu provést diskrétně. To my umíme. Pravda, sekačka se skoro nevešla do největšího ruksaku který máme, ale jeli jsme. Tam (do dílny) i zpět. Skoro. Těsně před cílem provedlo mi jedno ze svých kousků. Nevím co ho to napadlo, o téhle věci jsme spolu ještě nemluvili. Prostě najednou zahrulo do příkopu, já mu přes řídítka, sekačka přes nás oba. Pod plotem z ostnatého drátu leželi jsme v těsném objetí. Nedá se přesně popsat tu polohu, ale já až dole, sevření bylo těsné, neuvolnitelné vlastní silou. Prvně v životě volal jsem o pomoc. Musím poopravit, nejnižší byly mé brýle, v zemi zaryté.

Krev tekoucí mi z nosu kapala na jeho zadní kolo, čitelné do numera osm. Bylo mi ho líto. Nevím, jestli ono mne lítovalo, neřikalo nic.

Naše láska je silná, dlouho jsme bez sebe nevydrželi. Slíbil jsem si, jak v takových chvílích bývá, že ho budu respektovat. Což samozřejmě nedaří se dodržet. Ale jedno cítím: ponechávám mu volnost. Nevím, zda ve své naivitě středního rodu rozlišuje pravou a levou stranu. Ale je mi to jedno. Když tam chce jet, jede. Já ho v tomhle věku vychovávat nebudu. Ostatně otázka pravé a levé strany je dána toliko úhlem pohledu a často se pojmy nekryjí se skutečností, kupříkladu v politice, vid' Martine. Jsou tací, kteří strany střídají. My ano. Nevím, jak moc umí číst, ale soudím, že netrápí se tím, aby odhalovalo skrytý význam směšných ceduliček vedle silnic. Jejich šipky, trojúhelníčky, či jiné čáry jsou ze světa, který našemu duševnímu soužití je vzdálený. Pravda, při průjezdu jednosměrnou ulicí často se nám pletou.

Své kolo značka FAVORIT miluji. S ješitností starých pánů soudím, že ani já mu nejsem lhostejný.

prochod

POZVÁNKA NA SETKÁNÍ LITERÁTŮ

29.11.-1.12. se koná v Příchovicích (u Kořenova) setkání literární skupiny XXVI, zváni jsou všichni, kdo píše a májí o tyto věci zájem. Typ jsem získal od svého přítele Payna, který tam pojede a budou tedy pravděpodobně dvě volná místa v autě. Skupina XXVI vznikla při katolické faře v Příchovicích a od původně náboženského ražení se našťestí propracovala ke světovým tématům. Spí se na matracích ve spacákách, muži a ženy zvlášt' homosexuálové společně.

Veselý

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

PŮLNOČNÍ PĚŠCI Zdeněk Zapletal

Priznám se vám bez mučení, že jméno zlínského autora Zdeňka Zapletala bylo pro mě v 80. letech nedostižným vzorem. Snad blízkost jeho původní profese (farmaceut), časté popisování mně známého prostředí (Zubař se objevuje v řadě jeho románů) či jenom fakt, že píše o lidech z masa a kostí, to všechno byly důvody, které mě nutily hltat jeho knihy v pozdních nočních hodinách (Pozdě na hlasitou hudbu) či dokonce k ránu (Sen na konci rána). Kultovní knihou se potom stali Půlnoční běžci a musím říct, že když jsem ji četl poprvé, říkal jsem si, jak je to vlastně jednoduché napsat knihu o obyčejných výjimečných lidech třeba z jednoho paneláku. Je fakt, že i já, čtenář, prodělal změny na přelomu 80. a 90. let a na leccos se dívám jinou optikou, ale i tak jsem byl zvědavý, jak se Zapletal vypořádá s pokračováním Půlnočních běžců (chtělo by se říct po dvaceti letech), a to v knize Půlnoční pěšci.

Jenže staré přísloví říká cosi o tom, že nevstoupíš dvakrát do stejné řeky. A myslím si, že i dnešní Zapletalovi hrdinové nejsou těmi hrdiny z let osmdesátých, priznám se, že jim moc nerozumím. Zatímco v Běžcích byly jednotlivé osudy psychologicky vykresleny, v Pěšcích mně připadají pouze načrtnuty, nechci srovnávat, ale měl jsem někdy pocit, že Zapletal trochu Viewegovští, přizpůsobuje se dnešnímu čtenáři, trhu, a to je škoda, protože na Zapletalovi jsem obdivoval právě tu jeho originalitu, vlastní pohled. Někdy, na můj vkus dost často, přechází do bezúčelových vulgarit, a stejně jako hlavní hrdina Doktor, hledá sám sebe.

Priznám se, že jsem čekal něco jiného, ale až Zdeněk Zapletal napíše Půlnoční běžce třeba po čtyřiceti letech, tak určitě neodolám a opět se ponořím do osudů Doktora, Barona, Inženýra či Pilota (Zubaře v Pěšcích pouze zmiňuje). Kdo ví, třeba ti noví, tentokrát snad Půlnoční (pro)statici budou návratem do časů, kdy Zapletalova tvorba byla pro mě balzámem na duši.

Václav

KOBRA MÁ DRUHÉ NAROZENINY

Možná, že se vám to ani nezdá, ale je tomu tak, právě v listopadu 2000 spatřila KOBRA světlo světa. Ten, kdo se pokoušel vydávat nějaké pravidelné periodikum, ví, jak to vypadá, když prvotní nadšení opadne a stává se povinností každý měsíc dát příští číslo dohromady. Jsem rád, že do Kobry píše čím dál víc autorů, i když si uvědomuji, že s propojením členů e-mailem trochu ztrácí prvotní poslání: informovat, ale věřím, že přes dětské nemoci se dožije dalších narozenin.

Václav

TAĀANA

Petr Veselý (úryvek)

Když TaĀana odešla do koupelny, slastně jsem se rozvalil na pohovce s pocitem pána vesmíru. Byl to dobrý tah, když jsem tenkrát našel odvahu a oslovil ji, zda by byla ochotna dát se mnou fotit, samozřejmě pouze na portrét. Nijak dlouho neváhala. Je to zvláštní žena, ani dnes nekladla odpor ani nehrála povinnou zdrženlivost. Nechala se modelovat mými záměry jako horký vosk. Ale co když, napadlo mě, je třeba v jiném stavu a teď hledá otce a takhle zavedený čecháček může být dobrá kořist, když ne manželství, alespoň alimony. Prezervativ?! Phe žádná omluva. Tak tyhle myšlenky mě mohou otrávit. Proboha a kde vlastně tak dlouho je, vždyť ani neví, kde je koupelna ! Ještě aby tak něco čornula. Job tvoju mať, zaklel jsem a vyrazil po stopě, uvědomujíc si, kolik blond vlasů ta nešťastnice ztrácí po bytě a jak to popřípadě budu vysvětlovat své manželce brunetce. Našel jsem ji v koupelně. Nebesa! Prohlížela si manželčinu kosmetiku a všechny možné šminky. Tak tohle je horší jak nevěra. To že si vypůjčila manžela, to by ta moje snad časem skousla, ale že se ta nešťastnice přebírá v jejich osobních věcech, to je neodpustitelné.

„TaĀano proboha to nemůžeš, musíme být opatrní, moje žena to pozná, je na tyhle věci akurátní.“

„Što éto akurátny?“

„Akurátní je na to pes sabáka znáješ?“ Byl jsem poněkud vytočený. Až teď mi docházelo, že je to cizí krásná žena, že je nahá a já jsem nahý. Stál jsem za ní a před námi bylo veliké zrcadlo. Zachytila můj pohled v zrcadle a usmála se zase tím svým příjemným bezelstným úsměvem. Zlehka jsem se k ní zezadu přitiskl a ruce automaticky nahmataly její ňadra. Přitlačila svůj zadek do mého klína, pak vyvrátila hlavu a řekla si tak o polibek. Přisál jsem se k ní. Po očku jsem ještě sledoval celý výjev v zrcadle. Bylo to vzrušení na druhou. Opět následovala kratičká mezihra s kondomem, který byl i v koupelně na přesně určeném místě. Když jsem se k ní opět přitiskl pronesl jsem internacionální slovanštinou „my sme kak sabaky.“

„My akurátny“ smečovala TaĀana a málem mě tím srazila na zem, musel jsem se smát jako šílený, nedalo se jinak. Přesto jsem s ní zůstal spojený.

„Tak k tobě bych chtěl chodit na doučování z ruštiny, takhle bych to bral.“

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ... JEDNA NOVELA, DVA NÁZORY

Jak na Nový rok - Václav Franc

Nedávno se mi dostala do ruky taková modrá útlá knížečka, taková žhavá novinka jednoho z nás ... Přiznám se, že mám ráda díla světových autorů, to jo, ale poštěstí -li se mi dostat něco takového, jsem potěšena ještě víc, protože taková tvorba mě oslovuje úplně nejvíc.

Dostala mě. Dočista, dočista. Pohltila mě a já neviděla a neslyšela a jenom četla a přitom prožívala svůj vlastní život. Najednou jsem před očima viděla zase svoje dětství a dospívání a manželství a vztahy ... No, řeknu vám, mně se to líbilo moc. A líbilo se mi to, protože autor píše pro mě srozumitelným jazykem a vejde se sem všechno - momentální emoce, celkové prožitky, nálady, postoje, názory, vztahy k jiným lidem, vztahy k dětem - k vlastním i nevlastním ... Proto je mi to tak blízko, protože i já mám zkušenost. Podívala jsem se do sebe. A zase jsem si musela říct, když ta malá modrá kamarádka ukázala svoji poslední, stoosmou, stránku: "Teda, Václave, to se ti zas něco povedlo!" A bylo to. No já nevím, třeba jsem vám neřekla vůbec nic konkrétního, ale byl to tak trochu záměr. Protože kdo ji nečetl, ten má motivaci. A kdo ji četl, nemusí se mnou souhlasit a může říct, že se na to dívá jinak. Já osobně mám novou přítelkyni! Je modrá, útlá, ...

Renáta Šťastná, Statenice

Měl jsem dát vědět, jak se mi líbila Vaše novela. Stručně: líbila, je v tom cit lidský i autorský - kompoziční i jiný, dají se tomu sice vytknout určité stylistické nedostatky, ale celkově je dojem přehlednější a lepší než z úryvku, což je hlavní. Možná bych s Vámi trochu polemizoval v tom harmonickém závěru: chápu, že jste to kvůli němu možná psal, ale Vaše přání, aby všechno dobře dopadlo, se mi zdá přece jenom trochu v rozporu s tím, jak jste charaktery postav nastavil: ve skutečném životě by takto rozložené síly nakonec v interakci asi dopadly jinak. Nejsem si taky jistý, je-li tam dostatečně vymotivovaná tak silná intenzita vztahu Vlastimila k Pavlíně: Vy ji podáváte víceméně jako fakt, ale myslím, že neodpovídáte zcela na otázku, která čtenáře nutně napadne: Proč?

To jsou asi jediné mé kritické dojmy z četby. Podstatné je, že se mi to od začátku do konce dobře četlo, že mě bavilo být s Vašimi postavami a bylo pro mě důležité dozvědět se, jak to dopadne. Mějte se dobře.

Pavel Kosatík

HLINÍK JE STÁLE NEPŘÍTOMEN

Václav FRANC (soutěžní příspěvek „Hliník se odstěhoval do Humpolce“)

„Hliník je nepřítomen!“, řekl mi vrátný, hádal bych mu šedesát, pětadesát, možná i víc, a narovnal si čepici na hlavě. Byl mně děsně povědomej. „Jó, mladej, a mám zákaz každého cizího chlapa vyhodit, aby tady nešťoural jako jeden redaktůrek z tý NÓVY. Pouštěli to v televizi a já přišel vo prémie, tak si dej vodchod,“ nevypadal, že by se s ním dalo smlouvat.

„Já nejsem z NOVY, jsem redaktor Nových Novin a potřeboval bych ...,“ nenechal mě dokončit větu.

„Já potřebuju prémie, jasný, tak vypadni,“ vystrkal mě před bránu. Nemělo smysl se doprošovat.

„Ach jo,“ povzdechl jsem si v autě. Udělal jsem alespoň pár snímků místního podniku ALUMIN, výrobce žehlicích prken a hliníkových žebříků, jehož majoritním vlastníkem byl pan generální ředitel Hliník!

„Asi nedostanu pochvalu, reportáž o podvodech v ALUMINU měla vyjít na první stránce, takhle přijdu o prémie já a šéf mě roztrhne jak hada.“

Doma jsem se snažil dát dohromady všechna fakta, co když šéfa oblomím alespoň dobře připraveným materiálem, i když bude chybět rozhovor s generálním ředitelem.

Pátrám v archivu: v sedmdesátých letech pracoval Hliník jako nástrojář ve fabrice na výrobu zemědělských strojů, ale jako dělnický kádr začal dělat kariéru, večerně studoval průmyslovku, pak se odstěhoval do Humpolce, přerušil studium, aby nakonec přece odmaturoval. Na místní průmyslovce snad chtějí odhalit jeho pamětní desku. Je to generál českého průmyslu, dokonce se o něm píše v encyklopedii KDO JE KDO. Z ruského jazyka měl dokonce u maturity jedničku, vida ho! Jinak nic moc, z odborných předmětů hanba mluvit! Jenže mu to myslelo, myslím politicky! Pak se vyšvihl, dělal kádrováka v místní fabrice, seděl v zasklené kukani a rozhodoval z výšky o lidech ... ale přišel listopad 1989.

Udal nějakého Kroupu, že je to stará struktura a založil v místním s.p. Hlinotex základní organizaci OF, stal se jejím předsedou a následně v kupónové privatizaci získal základních 20 akcií Hlinotexu, který se transformoval do dnešní podoby. Za pakatel odkupoval akcie od ostatních drobných DIKů, aby na valné hromadě v září 1993 jako majitel 51% akcií převzal definitivně kontrolu nad a.s.ALUMIN. Stal se jejím generálním ředitelem.

Rozhodl jsem se, že zítra zkusím ještě jednou štěstí. Nešel jsem bez prezentu. Službu na vrátnici měl můj starý známý ze včerejška.

„Dobrý den,“ osmělil jsem se a vyndal z tašky balíček. „Mohl bych vás poprosit o několik informací, vy jistě budete nejlépe vědět, jak to tady chodí,“ polichotil jsem muži a dodal: „Jsou domáci, z vlastní zahrádky.“

Vrátný se nad švestkami pousmál: „Máte recht, já to tady znám, jak svý boty,“ a já už věděl odkud ho znám, byl to snaživec Hujer, metelesku blesku. Pozval mě na vrátnici.

„Takže si myslíte, že by to nějak šlo zařídít, ten rozhovor s panem generálním ředitelem?“

„Hele, mladej, ty ses v tom kapitalismu snad nic nenaučil, tak Hliník je stále ještě nepřítomen a za druhé v Humpolci ho nehledej, protože tudle firmu dokonale vytuneloval a má teď bene na Kajmanskejch ostrovech!“

Jel jsem domů a telefonoval na naše aerolinie, abych zjistil nejbližší přímý spoj na Kajmanské ostrovy, ale úřednice mě upozornila: „Jestli hledáte pana Hliníka, tak jste

dneska asi padesátý, nejdřív ho hledala policie, pak věřitelé, dokonce i drobní akcionáři, ale musím vás zklamat, Hliník je na Kajmanských ostrovech stále nepřítomen!

POZVÁNKA – SILVESTROVSKÁ PŘÍLOHA

V prosincovém čísle Kobry nebude chybět Silvestrovská příloha vážně nevážného čtení. Moje povídka o Hliníkovi je tak trochu pozvánkou, neboť příště se dozvíte, jak toto téma pojal Prochor, ale především si budete moci vyzkoušet svoje literární znalosti v malém testu, přečtete si výběr nejzajímavějších e-mailů LISáků, zjistíte, jak si přivydělávají naši členové atd. Nechci víc prozrazovat, ale těšte se! Václav

Snímkem se vracím k broumovským dnům poezie, kde vystoupil se svými verši také Pavel Zeman. Vlevo na snímku iniciátorka česko-polských setkání Věra Kopecká.

P.S. Pokud se dozvíte o nějaké soutěži, možnosti publikování nebo jiné akci, která by mohla ostatní literáty zajímat, informujte mě a prostřednictvím Kobry i další členy. Přivítám i další literární práce, názory na kulturu i v širším slova smyslu a třeba i na Kobru samotnou.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 3. Číslo 11. Listopad 2002 .

(13. listopad 2002)

www.sweb.cz/intronea/kobra